

Agi Sofferová Po Válce

Tahle fotka je z roku 1946, rok po válce. V té době už se mi vedlo líp. Když jsem se vrátila, nebyla jsem nikde v nemocnici, ale měla jsem průjem. Všechno, co jsem snědla, šlo ven. A to po víc než rok. Byla jsem slabá a nemohla jsem hned jít do práce. Tahle fotka byla pořízena v Praze a vím i přesné datum: 25. ledna. Po válce jsem žila nějaký čas v Praze.

Byli jsme v Praze nějakou dobu, dva nebo tři týdny. Ale neměli jsme čas ani náladu chodit po památkách. Přijela jste zesláblá, hladová, zavšivená. To víte, v Osvětimi jsem pracovala v kuchyni a měla tam takové teplé spodní prádlo. Tam se držely vši a svrab, přestože jste se každý den myli. Byly tam džbery, ve kterých jsme se umývali, i když jen se studenou vodou, a tak jsem svrab nedostala, ale vši ano.

Z Prahy jsem šla do Znojma. Před válkou tam žila moje starší sestra Róžika. Přijeli jsme ji tam hledat. Přežil ale jen její manžel Emil, který si pak vzal mou sestru Helenu. Vzal nás dovnitř a my tam s ním žili. Mezitím nás hledal náš mladší bratr Josef, britský voják. Setkali jsme se ve Znojmě. Byl to vždycky takový klidný typ člověka. Když jsem ho uviděla, vykřikla jsem na sestru Helenu: „Ibi, Ibi!“ – to je přezdívka – „Ibi, Ibi, Josi je tady!“ A on mi řekl: „Proč tak křičíš?“ A to bylo po tolika letech, co jsme se neviděli, a po válce.

Po válce jsem zůstala ve Znojmě a do Mukačeva se jela jen podívat. Ze sourozenců se tam nikdo nevrátil, ale nějaké známé a příbuzné jsem tam měla.